

NEDÁŠLNĀ • ZAMYĀ LENĀ •

PondĀĀ-, 01 duben 2019

PrĀmĀrnĀ½ vĀk doĀĀitĀ- Ā¼en v ĀCER je 82 let, takĀ¼e jsem nĀkde v pĀlce. JeĀĵtĀ mĀ neĀĵtvou puberĀĀĵci a uĀ¼ penzistĀĀ, je to takovĀĀ krĀĵsnĀ vyrovnanĀĀ obdobĀ- mĀĀho Ā¼ivota. OstatnĀ penzistĀĀ mĀ neĀĵtvali ani jako puberĀĀĵa tedy na mĀ nehrzili francouzskou holĀ-, a pro puberĀĀĵiky mi to pochopenĀ- doufĀĵm taky vydrĀ¼Ā- dlouho. KdyĀ¼ si vzpomenu, jakĀ¼ch pitomin jsem se v Ā¼ivotĀ taky dokĀĵzala dopustit, tak se nĀkdy i vnitĀTMnĀ ĀervenĀĵm.

MoĀ¼nĀĵi je tahle vlastnost ĀĒnezapomĀ-nĀĵnĀ-Āœ i uĀ¼iteĀnĀĵi. AlespĀĀ mnĀ se docela dost v souĀasnĀĀm zamĀstnĀnĀ- vyplĀĵcĀ-. TotiĀ¼ nezapomenout, Ā¼e podĀTMĀ-zenĀ½ = ĀlovĀk a Ā¼e jsem se taky nĀkolik let Ā¼ivila rukama ve fabrice. A je vlastnĀ jedno, jakĀĀho je pohlavĀ-, barvy, nĀĵrodnosti, hlavnĀ kdyĀ¼ dokĀĵĀete dospĀt k nĀjakĀĀmu vĀ½sledku. NĀkdy to chce moĀTMĀ trpĀĵlivosti, nĀkdy to chce trochu houknout, nĀkdy se zasmĀĵt.

SamozĀTMĀĵmĀ, Ā¼e obĀas mĀĵte chuĀĵ tlouct hlavou do stolu, ne vĀĵichni jsou ĀĒzajnĀĵtajniĀœ, s tĀ-m ve fabrice ani nejde poĀĀ-tat. TakĀ¼e se nauĀĀ-te prĀĵci vysvĀtlovat jednoduĀĵe, Ā¼ĀĵdnĀĵ sloĀ¼itĀĵi souvĀtĀ-, vĀĵechno nĀkolikrĀĵt zopakovat a pĀTMĀĵipomĀ-nat. A pak se vĀĵm taky moĀ¼nĀĵi stane trapas jako mnĀ, kdy jsem vysvĀtlovala postup prĀĵice klukovi, kterĀ½ byl starĀĵĀ- jen o pĀĵr mĀsĀ-cĀ neĀ¼ moje dcera.

Celou dobu mĀ poslouchal se zvednutĀ½m oboĀĀ-m, na nic se neptal. BĀhem dvou nebo tĀTMĀ- dnĀ- jsem si uvĀdomila, proĀ na mĀ tak koukal, musel mĀ mĀ-t za hroznĀ½ pako s komunikaĀnĀ- ĀrovnĀ- 00 nic. Po pĀĵr tĀ½dnech jsme se stali nejen kolegy, ale i pĀTMĀĵiteli a zasmĀĵili jsme se tomu. Byl fajn, inteligentnĀ-, se smyslem pro humor, koukat se na nĀĵ byl estetickĀ½ zĀĀĵitek. ZĀ stal u nĀĵs necelĀ½ rok, pak ho vzali na VĀ kam rok pĀTMĀĵedĀ-m ne. MĀĵ mĀĵ obdiv. NeĀ¼ by Āĵel studovat ne ĀplnĀ to, co chtĀĵl, radĀĵi rok makal a ĀĵetĀTMĵi a Āĵptal. KdyĀ¼ jsem se ho zeptala, proĀ proboha fabrika, kde je naprosto jednotvĀĵnĀĵi prĀĵice, vysvĀttil mi, Ā¼e nechĀĵl zaĀĀ-t dĀĵlat nĀco, co by ho mohlo bavit, Ā¼e by se mu pak moĀ¼nĀĵi nechĀĵlo odchĀĵzet. VĀĀTMĀ-m, Ā¼e vystuduje a bude dĀĵlat, co ho bavĀ-. Ā koda, Ā¼e Petr neĀĵel studovat strojaĀTMĵinu, takĀ¼e uĀ¼ se v profesnĀ-m Ā¼ĀivotĀ nepotkĀĵme.

Tohle malĀĀ nakopnutĀ- mĀ pĀTMĀĵinutilo vzpomĀ-nat, jak jsem nastoupila do prvnĀ- fabriky a jak jsem probreĀĀela dobĀTMĀ mĀsĀ-c, protoĀ¼e jsem si tam shora pĀTMĀĵipadala jako kretĀĀn, od kolegĀ- jako vetĀTMĀelec. JedinĀĵ Ā¼enskĀĵi na hale, a jeĀĵtĀĵi jedinĀĵ ĀĀEĀĵka mezi SlovĀĵky. NauĀĀila jsem se tam mluvit sprostĀ-, ale taky vyĀTMĀ-kĀĵvat si vĀĵechno hned a na mĀ-stĀ, a dneska uĀ¼ na tĀch 6 let vzpomĀ-nĀĵm jen jako na dobu bezvadnĀ½ party a srandy.

TĀTMĀeba jak jsme nauĀĀili naĀĵeho mistra rozdĀĵlu mezi kĀĵznĀ- a buzeracĀ-. Ve fabrikĀĵch je pomĀrnĀĵi propracovanĀ½ systĀĀm, jĀĵi ĀTMĀ-kĀĵim, Ā¼e vĀĵechno musĀ- bĀ½t blbuvzdornĀĀ. Je to potĀTMĀeba, aby byl jasnĀĵ definovanĀ½ proces od zaĀĀĵtku do konce. ChĀ-t po nĀĵkom, aby tohle dodrĀ¼oval, je naprosto v poĀTMĀĵĵdku, a to je kĀĵzeĀ. VĀĵechno, co si jako nadĀTMĀ-zenĀ½ vymyslĀ-m oproti procesu navĀ-c, a dĀĵvĀĵm to rozkazem, ne prosbou, je buzerace. Pokud chci nĀĵjakou zmĀĵnu, nĀco dĀĵlat jinak, musĀ-m tu zmĀĵnu zakomponovat do procesu a zlegalizovat.

Byli jsme opravdu seřanĀĵi parta, pĀĵinovĀĀ mĀ nakonec mezi sebe vzali, vĀĵechno plynulo, pomĀĵhali jsme si, obĀas se poslali do mĀ-st, kam slunce nesvĀ-tĀ-, bylo nĀĵm fajn. A pak pĀTMĀĵĵila rĀĵina a pĀTMĀĵesunuli nĀĵim naĀĵeho mistra jinam a my dostali novĀĀho. A padla kosa na kĀĵmen. Kdyby byl trochu diplomat, kdyby se nechoval jako umĀnĀĀ dĀĵcko, kdyby tĀĀ prĀĵci aspoĀĀ trochu rozumĀĵl.

Nakonec mĀ kolegovĀĀ dokopali k tomu, aĀĵ s nĀ-m nĀĵak promluvĀ-m, aĀĵ uĀ¼ hlavnĀ neblbne. Ā½e ĀĒprej je na Ā¼enskĀ½Āœ. Moc

se mi nechtá, ale pro klid v dĚlnĚ jsem to zkusila. Takovou pĚhlĚ-dku arogance jsem pĚedtĚ-m nikdy neĚila. MarnĚ jsem se snaĚila vysvĚtlit, Ěe prĚice se mĚj zjednoduĚovat a ne naopak.

DĚlalo se nĚjm poĚmĚid hĚĚ a hĚĚ, stĚĚovat si ĚveĚjĚ nemĚlo moc cenu, ruka ruku myje, a navĚc, kdyĚ mĚj v ĚechĚch v managementu firmy pĚmĚ-buznĚhoĚ a myslĚ-m, Ěe chlapi by to ani neudĚlali, pĚipadali by si jako ĚalobnĚĚci. ZaĚaly padat nĚjvrhy typu: PoĚkĚme si za brĚinu a zbijeme ho, zavĚme ho do skladu a nechĚme ho tam pĚes vĚkend, se na to vyse.em a dĚjme vĚpovĚĚ! Vadilo mi to, jak ta atmosfĚra v prĚici, tak tyhle nĚjvrhy, protoĚe jsem uĚ vĚdĚla, Ěe SlovĚci a extra tĚch pĚjĚ ĚVychodniĚrovĚĚ, co tam bylo, nemĚ- od slov daleko k ĚinĚm. Jako nejschĚdnĚjĚ- se mi opravdu jevilo dĚt vĚpovĚĚ a hledat si prĚici jinde. A pak mi doĚlo, Ěe by moĚnĚj staĚilo ukĚzat mu, co by nastalo, kdyby o vĚtĚjnu z nĚjs pĚiĚel. Dovolenu si vĚichni najednou vzĚt nemĚĚme, nĚjhradnĚ- volno taky ne. JĚ-t na neschopenku by bylo hnusnĚĚ, navĚc v mĚm pojetĚ- svĚta, jĚ-t marodit, kdyĚ mi nic nenĚ-, je tak trochu rouhĚnĚ-se osudu. A pak mĚ to koneĚnĚ napadlo. Bude prĚizdnĚj hala, nĚjm nikdo nebude moct nic udĚlat a jeĚtĚ z toho bude nĚco dobrĚho... V prĚbĚhu nĚjsledujĚ-cĚho tĚĚ dne jsme si ve svĚm volnu vĚichni zaĚili ke svĚmu obvodnĚ-mu lĚkaĚi a kdo byl fit a schopnĚĚ, napochodoval v ĚterĚĚ rĚino na transfĚznĚ- stanici. Pokud si dobĚ pamatuju, z tĚch 30 lidĚ- bylo ten den v prĚici 7. A protoĚe to, co my jsme vyrobili, zpracovĚvala dalĚĚ- a dalĚĚ- oddĚlenĚ- a protoĚe vĚichni, co jsme tam pracovali, jsme museli mĚ-t maturitu a nedala se naĚje prĚice zaplĚcnout jen tak nĚkĚm odjinud, mnohĚ jsme si dĚlali sami a uĚili se to pomĚrnĚ dlouho, a koneĚnĚ proto, Ěe se Ějeptandou samozĚmĚjĚ i k naĚemu vedenĚ- doneslo, Ěe to byl vzdor a truc, tak nĚjs nikdo nevyrazil, ba ani nepokĚjal.

Jen nĚjĚ nadĚmĚ-zenĚĚ dostat tenkrĚit ĚkolenĚ-, jak se chovat k lidem.

KdyĚ ho pĚeĚel nejvĚtĚĚ- vztek a spolkl svou hrdost, normĚlnĚ pĚiĚel a mluvil s nĚji a pĚjĚ tĚch zmĚn jsme i zavedli. KdyĚ s nĚji jednal jako s lidmi, nebyl problĚm se domluvit. KdyĚ se po pĚjĚ letech snĚĚovaly stavy zamĚstnancĚ-, bojoval uĚ za nĚjs jako lev. JĚ si tehdy radĚji vzala odstupnĚ a Ěila, protoĚe jsem se bĚla, aby se mi nestal moc blĚ-zkĚm. Dodnes jsme ale pĚitelĚ, obĚas si zavolĚme, a kdyĚ se svolĚvĚj nĚjakĚj slezina, rĚida si s nĚm popovĚ-dĚjm.

Tohle byla moje jedinĚ Ěvejkovina, co jsem kdy v prĚici provedla, ale staĚila mi (spolu se zĚĚitkem z mĚho nynĚjĚ-ho zamĚstnĚnĚ- s Petrem) k tomu, abych vĚ svoje podĚmĚ-zenĚĚ brala jako lidi, i kdyĚ dĚlajĚ- ve fabrice, i kdyĚ jsou starĚĚ- nebo mladĚĚ-, chytĚejĚ- nebo prĚmĚrnĚ-, Ěeny, muĚi, cizinciĚ!

Tohle mne jen tak napadlo, kdyĚ dneska, v nedĚli, sedĚ-m v prĚici za kompem a pĚjĚ lidĚ- tady cosi vyrĚibĚ-, protoĚe je to prostĚ potĚeba a v tĚĚdnu se to nestihlo.

Co se toho darovĚjnĚ- krve tĚĚĚ, s roĚnĚ- pĚestĚvkou, kdy jsem byla opravdu dost nemocnĚj, chodĚ-m darovat uĚ jedenĚctĚĚ rok. VĚtĚjina mĚch bĚvalĚch kolegĚ- taky. A to jen proto, Ěe jsme kdysi potĚebovali troĚku pĚevychovat jednoho floutkaĚ! KYTTKA